

In the loop

2009, d'Armando Iannucci

Sinopsi

Tot comença quan el President dels Estats Units i el Primer Ministre britànic decideixen iniciar una guerra. Aquest cop prometen que seran ràpids. Una promesa que ni el general nord-americà Miller (Gandolfini) ni el Secretari d'Estat britànic per al desenvolupament internacional Simon Foster es creuen. Però, després que Simon donés suport accidentalment a l'acció militar en un horari de màxima audiència a la televisió, sense voler-ho, es guanya molts amics a Washington, DC.

Fitxa tècnica

Direcció ······ Armando Iannucci
 Guió ······ Armando Iannucci
 Producció ······ Christine Langan,
 David M. Thompson, Paula Jalfon
 Fotografia ······ Jamie Cairney
 Muntatge ··· Anthony Boys, Billy Sneddon
 Direcció artística ······ Kay Brown
 Durada ······ 106 min.
 Nacionalitat ······ Gran Bretanya

Fitxa artística

Peter Capaldi ······ Malcolm
 TuckerTom Hollander ······ Simon Foster
 Gina McKee ······ Judy Moley
 James Gandolfini ······ George Miller
 Anna Chlumsky ······ Liza Weld
 David Rasche ······ Linton Barwick

Sobre el director

Armando Iannucci va començar la seva carrera a la ràdio com a músic i presentador còmic de Radio Scotland, abans de traslladar-se el 1989 a la ràdio nacional com a productor còmic per a la BBC Radio. Els seus exitosos shows *The Mary Whitehouse experience* i *On the hour* també es van televisar. *On the hour*, en particular, va convertir-se en *The day today* a la cadena BBC 2 el 1994, i va portar Chris Morris a la televisió, així com també va presentar al món la terrible personalitat del personatge Alan Partidge (Steve Coogan). *The day today* ha estat aclamat com un dels shows més influents de la comèdia televisiva a Gran Bretanya. Iannucci ha protagonitzat també els seus propis programes satírics, entre els quals hi ha *The Friday night armistice* a la BBC 2, que va arribar a la seva cima amb un programa de tres hores en directe la nit d'eleccions, l'any 1997. Va ser el show còmic en directe més llarg de la història de la televisió britànica, i va arribar a les mateixes quotes

d'audiència que la cobertura seriosa de les eleccions a la cadena rival. *The thick of it*, guanyadora del premi com a Millor Comèdia televisiva el 2005 en els British Comedy Awards i el show *Time Trumpet* van ser ambdós escrits, dirigits i coproduïts per Armando Iannucci. *The thick of it*, de fet, ha rebut nombrosos reconeixements i fa poc va ser pel govern britànic pel fet de retratar els polítics "com a gent horrible".

Iannucci té el seu propi show radiofònic, *Armando Iannucci's charm offensive* a la BBC Radio 4, i ha estat columnista regular del diari *The Observer*. El 1997 es va publicar un llibre amb les seves primeres contribucions als diaris *Telegraph* i *The Guardian*, que també va ser adaptat a la ràdio. Després d'aquest llarg currículum sempre relacionat amb l'humor i la política, es va estrenar a les grans pantalles amb *In the loop* (2009), també una comèdia política situada en el món del Whitehall i de Washington, i protagonitzada per Peter Capaldi, Toni Hollander, Gina McKee i James Gandolfini.

Crítica

In the loop és una sàtira política sobre el nou funcionament del món en què la relació governamental amb els mitjans de comunicació s'articula com a punt central de conflicte. Aquest film ordeix els diferents gabinets, assessors, ministres i mitjans entorn al recent conflicte a Orient Pròxim i els seus famosos informes, de manera que l'espectador pot comprovar amb indignació els moviments actuals de les grans instàncies del poder i les grandiloqüències polítiques al mateix nivell que les nimietats personals d'aquests titelles que anomenem polítics: es posa al descobert que l'autoritat màxima del govern britànic no és el primer ministre, sinó el seu cap de premsa; la guerra i la mort poden dependre només de les competències i gelosies laborals dels membres del gabinet nord-americà; i no importa què diuen els informes, per molt detallats o contrastats que siguin, ja que el mateix document es pot alterar i canviar, de manera que serveixi per a justificar una cosa i la contrària. Seguint aquest film trepidant, mesclat de caricatures i prejudicis entre britànics i nord-americans, comprovem un cop més que la humanitat és ignorant sobre el que realment passa portes endins, a l'ombra del poder.

Aquesta pel·lícula s'articula en múltiples escenaris i subtrames que, tot i ser-hi reflectides, no deixen de presentar una claredat sorprenent. La quantitat d'informació que es mou en el film és ingent, de manera que la burocràcia d'informes, correus, faxos i telèfons, tot i ser complexa, se'ns fa entranyable i tristament versemblant. El fil conductor de totes aquestes situacions i escenaris és un cinisme que ho abraça tot, i tot un seguit de titelles en un món de la imatge, on el que compta realment és allò que es filtra a la premsa. Aquests

personatges, més preocupats per la mediatització de la seva política que per les decisions que prenen, es mouen entre la caricatura, el patetisme i allò vomitiu: un ministre incompetent i directament idiota que no se sap callar; assessors ingenus amb menys intel·ligència que un mosquit; un general obès que calcula la xifra inicial de soldats morts amb la calculadora de Fischer Price o conspiradors que amaguen comissions sota noms inversemblants... Tot un seguit d'actors que, a través d'una magistral direcció, aconsegueixen un protagonisme de conjunt i unes interpretacions brillants.

Estilísticament, el film mostra una aparença de fals documental que permet a l'espectador assistir en primera persona a les històries que s'amaguen i s'entrellacen amb les decisions polítiques, a les converses secretes i a les raons que s'intenten tapar per a les decisions realment importants; aquest estil en clau hiperrealista de tractar la ficció com a documental troba la seva inspiració en el món de les sèries televisives, recordant *The office* en molts aspectes: un d'ells és l'aparença de proximitat ja comentada; i un altre pot ser l'abjecció que acompanya els personatges del poder i la indignació resultant de l'espectador que s'adona de qui mou realment els fils que ens guien. La manera de rodar, amb la càmera a la mà, va ser combinada pel director amb tècniques d'improvisació amb els actors en el rodatge del film, de manera que tot contribueix a donar un plus de realitat a l'escena. Aquest retrat feridor de les relacions entre els governs nord-americà i britànic abans de la invasió a Iraq s'acompanya d'un estil irreverent i políticament incorrecte en els diàlegs, que són incisius i afilats, i que fan avançar l'acció amb un ritme ràpid i sense treva que tot i així no satura l'espectador. De fet,

el guió va merèixer la candidatura al Millor Guió Adaptat als Oscar, i presenta un humor negre anglès inconfusible i corrosiu, que té com a eix principal la vergonya aliena. La complexitat del tema i el fet de no intentar simplificar-lo, els diàlegs ràpids, les paraules malsonants, les frases esbojarrades i la ironia que desborda per totes bandes permeten, no obstant això, una estructura rodona i un protagonisme coral on tots els actors contribueixen a l'èxit innegable que ha resultat ser *In the loop*.

Els treballs en aquesta línia, i concretament aquest film de Iannucci són tan necessaris com ho és la premsa "seriosa" i "independent"; aquest és un acte cinematogràfic brillant que, a través del riure, alerta i atempta contra el consentiment, la passivitat i la confiança ignorant dels ciutadans normals que, al capdavall, fem possible que aquesta colla d'incompetents, xerrameques i malvats governin el món.

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.